

“24 de febrer, el dia que va dividir la vida en ‘abans’ i ‘després’. Era molt de matí. La nit abans m'havia anat a dormir tard, tot i que acostumo a dormir-me d'hora. A les 5:40 del matí, vaig sentir una explosió i el soroll de la sirena d'un cotxe. Se'm va congelar la sang mentre mirava el telèfon per entendre la situació. A tot arreu hi va haver una pluja d'informació, moltes explosions a la ciutat. Vaig córrer cap a la meva família amb les paraules ‘la guerra ha començat’ a la boca. Aleshores va sonar la sirena i ens vam passar tot el dia amagats de les bombes”

Estudiant anònim, Kharkiv (Ucrania)

“Estic en una de les zones més segures d'Ucraïna... [prop de la frontera amb Polònia]. Encara així, em sento ansiós, sobretot per la incertesa i el risc constant d'un atac rus. Els meus amics i jo fem de voluntaris dia i nit. Oferim ajuda humanitària als soldats, ajudem la premsa estrangera a entendre millor els esdeveniments, traduïm publicacions del govern per a la comunitat internacional, lluitem contra la propaganda russa i fem tot el possible per protegir les nostres famílies.

La guerra és un autèntic malson. La meva terra està en flames. Suplico als meus companys arreu del món que continuïn difonent informació sobre la veritat dels esdeveniments a Ucraïna. La vostra protesta ens salva la vida.

Espero que aviat deixem de despertar-nos amb sirenes antiaèries, dormir als refugis i no estar segurs de si estarem vius al dia de demà.”

Estudiant anònim, Lviv (Ucrania)

"L'exèrcit rus dispara contra hospitals i edificis públics. Visc a Odessa, fins ara aquí ha estat tranquil, però aviat s'espera que arribi el conflicte. Tots volem una cosa: que Rússia, el seu president, deixi de fer operacions militars al territori del nostre estat. Ara només podem confiar en el nostre exèrcit i el suport dels gent com vosaltres. Glòria a Ucraïna!

Estudiant anònim, Odessa (Ucraïna)

"Al sentir les primeres explosions, vaig sortir corrents de casa per treure els meus gossos dels seus tancats. La gent estava en pànic, abandonant els seus cotxes. Vaig tenir molta por. Vaig estar parlant amb els meus pares, que viuen a Rússia, i com que reben les notícies per la premsa oficial, i no em creien que Rússia estava atacant a civils ucraïnesos. No volia espantar els meus pares, però vaig començar a dir-los directament que civils i nens estaven morint. Tot i que es preocupen per mi, encara diuen que són danys col·laterals sense voler, que l'exèrcit rus mai no tindria com a objectiu civils. Que són els ucraïnesos els que estan matant el seu propi poble. Em va espantar molt quan la meva mare va citar exactament el que posava per la televisió russa. Estan rentant el cervell a la gent d'allà. I la gent confia en ells. Els meus pares entenen que hi ha una operació militar aquí. Però diuen: "Els russos han vingut per alliberar-te. No destruiran res, no et faran res. Només atacant a objectius militars".

Oleksandra, 25 anys, Kharkiv (Ucraïna)

1.

Durant dos llargs anys, la violència ha impedit que els cinc fills del Yasser: Ali, Achmed, Hala, Sedra i Aya, portin una vida normal. No han pogut anar a escola o jugar fora: els atacs de francotiradors i míssils ho van fer massa arriscat. Han tingut que canviar aprendre llengua i mates per aprendre a identificar el tipus d'arma només pel so que feia.

"Tenir por era un estat mental permanent. Sempre tenia por", va dir l'Achmed. "Quan em ficava al llit, sempre em preguntava si em despertaria l'endemà". Finalment, la violència va ser massa pel Yasser i la seva dona, i van prendre la decisió de treure la seva família de casa seva a Síria a la recerca d'una vida millor a Alemanya. Només podien fer el llarg i difícil viatge durant la nit perquè no els veiessin. Van caminar durant dies fins a arribar al vaixell que els portaria a Alemanya. El mar estava agitat i els nens espantats, però la família finalment ho va aconseguir. Ara estan esperant asil a Alemanya. "Estic cansat d'esperar per fer tots els processos administratius", va dir el Yasser. "Però et diré alguna cosa: després de tot el que hem passat, una mica de burocràcia no em pot fer mal".

Yaser, 44 anys, Aleppo (Síria)

2.

Estem intentant ignorar aquesta guerra. Em dic cada dia que la guerra no m'ha afectat, que no m'ha vençut encara. Ho faig per poder continuar, perquè és el que he de fer. Però en realitat, en el fons, estem envoltats de pors, moltes pors. Tenim por dels estúpids atacs aeris que tenen com a objectiu civils més que qualsevol objectiu militar. Tenim por de ser detinguts per la milícia sense raó, de que ens torturin. Tenim por de perdre la nostra feina o de no trobar feina. Por a la malaltia, a les epidèmies, a no rebre medicaments... la llista continua.

La situació humanitària és dolenta. La vida és difícil per a la majoria de la gent, i la pobresa obliga a molta gent a convertir-se en milicians. Ha passat un any i mig i tots els empleats de l'Estat, fins i tot els soldats, encara no han cobrat. Molta gent ha hagut de buscar altres fonts d'ingressos per mantenir-los en marxa i el nombre de sense-sostres als carrers ha augmentat. Cada cop que les persones intenten adaptar-se a la situació actual, més s'agreuja el conflicte i fa impossible la vida normal.

Ahmed, 51 anys, Aden (Iemen)

3.

Diumenge estava de camí a la universitat quan un grup de dones van sortir corrents al carrer. Vaig preguntar què havia passat i una d'elles em va dir que la policia els evacuava perquè els talibans havien arribat a Kabul, i pegaran dones que no porten el burka.

Tinc dos graus de dues de les millors universitats de l'Afganistan, he treballat dia i nit per convertir-me en la persona que sóc avui, i aquest matí, quan he arribat a casa, el primer que hem fet les meves germanes i jo ha estat amagar els nostres diplomes i certificats de la universitat. Ha sigut emocionalment devastador. Per què hem d'amagar les coses de les quals hauríem d'estar orgulloses? A l'Afganistan ara no se'ns permet ser les persones que som.

Sento que ja no puc riure en veu alta, ja no puc escoltar les meves cançons preferides, ja no puc trobar-me amb els meus amics al nostre bar preferit, ja no puc portar el meu vestit groc preferit ni el meu pintallavis rosa. Ja no puc anar a la meva feina ni acabar la carrera que vaig estar treballant durant anys per aconseguir. No m'esperava que ens tornéssim a privar de tots els nostres drets bàsics i tornaríem a tornar a fa 20 anys. Que després de 20 anys lluitant pels nostres drets i llibertats, hauríem de posar-nos burques i amagar la nostra identitat altre cop.

Aleshores avui, quan vaig saber que els talibans havien arribat a Kabul, vaig sentir que anava a ser un esclau. Podien jugar amb la meva vida com vulguin.

Saira, 22 anys, Kabul (Afganistan)

4.

Nosaltres, la gent de Iemen ens sentim oblidats per la comunitat internacional i sentim que vivim en un altre planeta. Hi ha principis bàsics de la guerra que protegeixen els civils però no es segueixen. Els iemenites estan sent atacats, assassinats i privats d'aliments i subministraments sanitaris. Les malalties s'estan estenent i els nens són les persones més afectades. Hi ha molta gent que ha perdut les seves cases perquè han d'abandonar les zones de conflicte i traslladar-se a llocs més segurs, o perquè les seves cases han quedat danyades pels atacs aeris.

Escolteu les nostres veus que criden per ajuda. Deixeu que les nostres víctimes siguin vistes, doneu suport als nostres fills perquè visquin en pau i gaudeixin de les seves vides com ho fan altres arreu del món".

Heba, 35 anys, Sanà (Iemen)

5.

Els atacs de drons són continus, tant de dia com de nit. Mai s'aturen ni un moment. Les nostres cases destruïdes, el bestiar mort, els conreus devastats, la gent assassinada. Els meus fills i jo hem hagut de suportar a tanta agonia i patiment després de veure'ns obligats a fugir. I ara no tenim res, ni roba, ni menjar, i menys encara una casa on anar.

Tres homes de la meua família van morir a causa dels drons americans. El meu propi marit va morir. Quan vam veure el seu cos, no vam tenir més remei que deixar-ho tot i córrer. Vam fugir per salvar les nostres vides. Fins i tot vam deixar enrere el nostre bestiar.

Ni tan sols vam tenir l'oportunitat d'enterrar al meu marit. El vam deixar allà. Vaig témer per la meua vida i vaig fugir. Si m'hagués quedat enrere, m'haurien matat al seu costat.

Hawa, 32 anys, Bagala (Somàlia)